

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Jana Kratochvíla a soudců Martina Bobáka a Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: **M. M., IČO X**
sídlem X
zastoupen Mgr. Lucií Týcovou Rambouskovou, advokátkou
sídlem Národní 973/41, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2023, č. j. MZP/2023/500/1252,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce je podnikající fyzickou osobou. Provozuje zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností ve smyslu § 106 odst. 1 zákona 542/2020 Sb., o výrobcích s ukončenou životností (**zákon o výrobcích s ukončenou životností**). Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2023, č. j. MHMP 761026/2023 (**prvoinstanční rozhodnutí**), ho Magistrát hlavního města Prahy (**prvoinstanční orgán**) shledal vinným ze spáchání přestupku dle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o výrobcích s ukončenou životností a uložil mu pokutu 15 tis. Kč. Přestupku se dopustil tím, že jako provozovatel zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností nesplnil povinnost dle § 108 odst. 1 písm. c) zákona o výrobcích s ukončenou Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

životností. Žalobce převzal neúplné vozidlo, aniž vystavil potvrzení o převzetí tohoto vozidla. Jednalo se o vozidlo Hyundai Lantra Coupe, registrační značka X, rok výroby 1998 (**vozidlo** nebo **autovrak**) majitele J. V. (**majitel vozidla**). Řidič pracující pro žalobce odvezl vozidlo z parkoviště v ul. Petržilkova na Praze 5 dne 8. 7. 2021 do žalobcova zařízení určeného pro sběr vozidel s ukončenou životností – Autovrakoviště Sluštice (**autovrakoviště**), a to po domluvě s majitelem vozidla. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím (**napadené rozhodnutí**).

II. Žaloba, vyjádření žalovaného, replika žalobce

2. Dle žalobce žalovaný nesprávně vyložil pojem *předání neúplného vozidla* z § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností, když toto předání vnímal jako faktické předání vozidla. Oproti tomu žalobce dovodil, že pro uskutečnění předání dle tohoto ustanovení je předávající osoba povinna předložit průkaz totožnosti a technický průkaz předávaného vozidla. Pokud majitel vozidla nedoložil tyto doklady, nemohlo dojít k předání ve smyslu § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností. Nedošlo tudíž ani k převzetí ve smyslu § 108 odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Tuto skutečnost nijak neovlivnilo ani to, že žalobce vozidlo naložil a převezl do areálu autovrakoviště. Majitel vozidla neposkytl potřebnou součinnost, jelikož při nakládání vozidla nedodal potřebné doklady, což žalobce zamýšlí doložit svědeckou výpovědí svého pracovníka – řidiče, který odvezl vozidlo. Potřebnou součinnost neposkytl majitel vozidla ani později.
3. Žalobce nesouhlasil, že by při přebrání vozidla dne 8. 7. 2021 jeho řidič sepsal předávací protokol, jak se domníval žalovaný. Nadto, i kdyby takový protokol sepsal, z žádného z důkazů ve správním spise by nebylo možné zjistit jeho obsah, natož pak mít za prokázané, že majitel vozidla doložil potřebné doklady. Mezi řidičem odtahového vozu a majitelem vozidla tak došlo k ústní dohodě o přepravě vozidla do areálu autovrakoviště. Taková ústní dohoda se nepříčila žádnému ustanovení veřejnoprávních předpisů, především pak žádnému z ustanovení zákona o výrobcích s ukončenou životností. Žalobce nesouhlasil s názorem správních orgánů, které tento „dvoufázový“ postup označily za nelogický. Dle žalobce by byl naopak velmi technicky obtížně proveditelný postup, pokud by měl žalobce autovrak převzít někde jinde než v areálu autovrakoviště. S převzetím je totiž spojena také kontrola a vážení autovraku (jak vyplývá z provozního řádu navrhovatele). Žalobce minimálně dvakrát telefonicky vyzval majitele vozidla k předložení potřebných dokladů, což žalobce dokládá čestným prohlášením svého zaměstnance, který s ním sdílel kancelář. Majitel vozidla však na tyto výzvy nereagoval a doklady nepředložil. Žalobci tak znemožnil, aby mu vydal potvrzení o převzetí neúplného vozidla.
4. Při svém podnikání se žalobce řídí provozním řádem (**provozní řád**), který schválil Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 9. 12. 2009, č. j. 177806/2008/KUSK OŽP/Ko. Z provozního řádu nevyplývá jiná možnost než přijetí autovraku v areálu autovrakoviště, jelikož administrativní i technické činnosti nelze vykonat jinde než v areálu autovrakoviště. Až po jejich provedení žalobce vydá vlastníkově neúplného vozidla potvrzení o převzetí tohoto vozidla. Žalobce zdůraznil, že majitele vozidla několikrát marně vyzýval, aby se s potřebnými dokumenty dostavil do areálu autovrakoviště. Vedle telefonních hovorů k tomu vyzval majitele vozidla i e-mailem ze dne 20. 7. 2021. Za účelový pak žalobce označil postup majitele vozidla, který mohl do areálu autovrakoviště přijet s potřebnými doklady a obdržet potvrzení o převzetí neúplného vozidla. Místo toho však žalobci vyhrožoval a choval se k němu šikanózním způsobem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Za absurdní označil tvrzení žalobce, že i když došlo k faktickému převzetí neúplného vozidla, tak v případě nepředložení potřebných dokladů majitelem vozidla nedošlo k předání vozidla ve smyslu § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností a k jeho převzetí dle tohoto zákona. Dle žalovaného došlo k tomuto předání naložením vozidla na automobil s označením autovrakoviště žalobce a jeho odvezením. Pokud majitel vozidla při tomto předání skutečně nepředložil všechny potřebné doklady, tak žalobce vůbec neměl vozidlo přebrat, neboť nemohl dostát všem svým zákonným povinnostem. Není podstatné, jestli žalobce vystavil předávací protokol, či nikoliv. Žalobce neprokázal a ze správního spisu nevyplývalo, že by žalobce a majitel vozidla pouze uzavřeli dohodu o přepravě vozidla do areálu autovrakoviště, to ve výpovědi rozporoval i majitel vozidla. Tento argument žalobce tak žalovaný označil za účelový.
6. Žalobce převzal vozidlo ve smyslu § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností, i když se následně (údajně) snažil získat potřebné doklady. Nadto vyplynulo ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí, že skutečným důvodem nevydání potvrzení o převzetí neúplného vozidla bylo nevypořádání finančních závazků mezi žalobcem a majitelem vozidla. Dle žalovaného měl žalobce vydat potvrzení o převzetí neúplného vozidla buďto okamžitě, nebo nejpozději po dopravení vozidla do areálu autovrakoviště.
7. Na povinnosti žalobce vydat potvrzení o převzetí neúplného vozidla nic neměnil ani jeho odkaz na provozní řád. Pokud žalobce potřeboval technické a administrativní zázemí areálu autovrakoviště pro vydání potvrzení o převzetí vozidla, měl potvrzení vydat po dopravení vozidla do areálu autovrakoviště, majiteli vozidla jej mohl předat i distančně. Navíc z dostupné dokumentace nebylo možné dovodit, že žalobce po majiteli vozidla žádal potřebné doklady. E-mailovou konverzací započal majitel vozidla až po uplynutí dvou týdnů od převzetí vozidla. Žalobce již tehdy prodléval s vydáním potvrzení. Žalovaný považoval za nelogické, že by se majitel vozidla domáhal vydání potvrzení o převzetí neúplného vozidla, i pokud by odmítl poskytnout potřebné dokumenty. Soukromoprávní spory žalobce a majitele vozidla žalovaný nehodnotil. Tyto nemohly být důvodem pro nesplnění veřejnoprávní povinnosti.
8. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. V ní zopakoval, že pokud vlastník vozidla nepředal potřebné doklady, a to ani přes opakované telefonní a e-mailové výzvy, nemohlo dojít k předání vozidla ve smyslu § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností. Žalobce dále zdůraznil, že zákon o výrobcích s ukončenou životností nestanoví přesný postup při přebírání neúplného vozidla a nezakazuje „dvoufázové“ přebírání (tedy nejdříve samotné fyzické převzetí a až následně přebrání vozidla ve smyslu § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností). Tento postup nestanoví ani jiný zákon či podzákonné předpisy a žalovanému ho nepřislušelo hodnotit. Ohledně prokázání uzavření smlouvy o přepravě vozidla již žalobce navrhl vyslechnout svého zaměstnance – řidiče odtahového vozu. Za účelové považoval žalobce jednání majitele vozu, neboť z e-mailové komunikace, která je součástí spisu, vyplynulo, že nestál o dokončení předání vozu, ale chtěl pouze žalobci způsobit problémy.
9. Dle žalobce k předání vozidla dle § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností nedošlo také z toho důvodu, že toto ustanovení požaduje shodu v identifikačním čísle vozidla při porovnání údajů uvedených v technickém průkazu vozidla se skutečnými údaji odevzdaného vozidla s ukončenou životností. K tomuto porovnání v posuzovaném případě nedošlo. Nemohlo tak dojít ani k předání vozidla. I pokud by byla pravda, jak tvrdí žalovaný, že vlastník předložil potřebné doklady při sepisu předávacího protokolu, nešlo by ověřit, jestli předložené doklady skutečně patřily k vozidlu. Žalobce opětovně Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zdůraznil, že majitel vozidla musel vědět, že má žalobci poskytnout součinnost a předložit originály dokumentů, což doložila i e-mailová komunikace.

III. Posouzení žaloby

10. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. U jednání dne 17. 7. 2024 zástupce žalobce setrval na žalobě. Nově nad rámec žaloby mj. uvedl, že vzor potvrzení o převzetí vozidla dle vyhlášky k zákonu o výrobcích s ukončenou životností požaduje uvedení skutečné hmotnosti předávaného vozidla. I proto žalobce nemohl vozidlo od jeho majitele převzít na parkovišti v Petržilkově ulici, ale až následně v provozovně.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že regulace nakládání s odpady je přísná a za okolností tohoto případu nemohl o odvolání žalobce rozhodnout jinak. Žalobce dle něj v průběhu řízení nevznese takové námitky ani nedoložil takové důkazy, na jejichž základě by na základě dílčích skutkových zjištění nemohl vyslovit závěry uvedené v napadeném rozhodnutí.
13. U jednání zástupce žalobce netrval na provedení jím v žalobě navrhovaných důkazů, a to s výjimkou účastnického výsledku žalobce. Tento zbylý návrh soud zamítl pro nadbytečnost. Dle soudu měl žalobce dostatečný prostor vyjádřit se k věci v žalobě. Jeho zástupce soud podrobně seznámil jednak s tím, jak žalobce vnímá rozhodné okamžiky případu, tak s právním hodnocením věci. Pokud by se žalobce osobně účastnil nařízeného jednání (vedle jeho zástupce), soud by mu jistě umožnil, aby se k věci opakovaně vyjádřil. Avšak za situace, kdy se k jednání nedostavil, neomluvil se ani nežádal o odročení jednání za účelem uvedení nových a klíčových skutečností, soud neshledal, že by o věci nemohl rozhodnout na podkladě žaloby, kterou mu žalobce zaslal.
14. Soud si k posouzení žaloby vyžádal správní spis. Správním spisem, tj. včetně všech listin v něm založených, se nedokazuje. Soud z něj vychází.
15. Žaloba není důvodná.
16. Předně soud uvádí, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Lze z něj seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, výrok neodporuje odůvodnění, je z něj možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden a jak vypořádal námitky. Těmito vadami rozhodnutí netrpí.
17. Podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o výrobcích s ukončenou životností se podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *jako provozovatel zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností nesplní některou z povinností stanovených v § 106 odst. 4 nebo 5, § 108 odst. 1, § 109 odst. 1 až 3 nebo 5 nebo § 110 odst. 5.*
18. Dle § 108 odst. 1 písm. c) zákona o výrobcích s ukončenou životností, ve znění do 30. 9. 2022, má provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností povinnost *vystavit potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností nebo neúplného vozidla, byla-li porovnáním údajů uvedených v technickém průkazu vozidla se skutečnými údaji odevzdávaného vozidla s ukončenou životností zjištěna shoda v identifikačním čísle vozidla (VIN).*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

19. Nelze pominout, že osoba předávající vozidlo ve smyslu § 108 odst. 1 písm. c) zákona o výrobcích s ukončenou životností musí dle § 104 odst. 4 téhož zákona při *předání vozidla s ukončenou životností osobě oprávněné ke sběru vozidel s ukončenou životností [...] předložit průkaz totožnosti, technický průkaz předávaného vozidla a plnou moc udělenou jeho vlastníkem, pokud jím není sama.*
20. V této věci správní orgány své úlohy dostály.
21. Klíčovou otázkou této kauzy je to, zda navzdory okolnostem případu majitel vozidla toto vozidlo předal žalobci, resp. zda žalobce vozidlo převzal ve smyslu § 104 odst. 1 a § 106 odst. 1 zákona o výrobcích s ukončenou životností. Pokud žalobce vozidlo převzal, měl povinnost žalobci vystavit potvrzení ve smyslu § 108 odst. 1 písm. c) zákona o výrobcích s ukončenou životností.

Předání a převzetí vozidla

22. Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že majitel vozidla u žalobce poptával převzetí vozidla za účelem jeho sběru a zpracování dle zákona o výrobcích s ukončenou životností (viz např. i e-mailovou komunikaci mezi žalobcem a majitelem vozidla ze dne 20. 7. 2021). Nepřou se ani o to, že řidič odtahového vozu, který pracoval pro žalobce, dne 8. 7. 2021 naložil v ul. Petržílkové na Praze 5 sporné neúplné vozidlo a odvezl ho do žalobcova zařízení určeného pro sběr vozidel s ukončenou životností. Tyto skutečnosti ostatně nacházejí i oporu ve správním spisu (fotodokumentace, podání žalobce, podání majitele vozidla).
23. Žalobce se domnívá, že faktické naložení a odvoz neúplného vozidla nelze považovat za převzetí vozidla ve smyslu § 108 odst. 1 písm. c) zákona o výrobcích s ukončenou životností (§ 106 odst. 1 téhož zákona).
24. Soud s tímto výkladem nesouhlasí. Pojmy *převzetí* ani *předání* nejsou neurčité právní pojmy, nýbrž pojmy soukromoprávní, které se také vyskytují v předpisech práva veřejného (ohledně pojmu *předání* viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2023, č. j. 5 A 135/2020-41, *ELEKTROŠROT*, body 23 a násl.). Veřejnoprávní předpisy využívají instituty soukromého práva zcela běžně, pojem *převzetí* se hojně vyskytuje například v zákoně č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (**zákon o zbraních**) či v zákoně č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (**zákon o spotřebních daních**). Požadavek stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích, vyplývá z principů jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, na kterých je založen právní řád (k tomu rozsudek rozšířeného senátu NSS z 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS). Instituty „předání“ či „převzetí“ obsažené v zákoně o výrobcích s ukončenou životností tak lze svým významem připodobnit i k jejich soukromoprávním významům (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2022, č. j. 8 As 218/2020-47, *Alza.cz*, bod 24).
25. V rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 6 As 140/2021-51, bod 33, vyslovil NSS, že pojmem „*převzetí zákony běžně označují úkon, jímž osoba získává (přebírá) určitou věc do faktické dispozice [srov. např. § 1829 odst. 1 písm. a) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, § 1921 odst. 1, § 1963 odst. 1 nebo § 2556 občanského zákoníku, § 20 odst. 3 nebo § 21 odst. 3 správního řádu]*“ (zvýraznění doplněno). Takováto definice odpovídá tomu, jakým způsobem *převzetí* charakterizovaly soudy i v dalších rozsudcích. Například Nejvyšší soud ve stanovisku ze dne 15. 7. 1993, sp. zn. Cpjn 50/93, uvedl, že pojmem *převzetí* se míní faktické (fyzické, hmotné) uchopení, přebrání věci „z ruky do ruky“. Podstata pojmu *převzetí* movité věci zůstala stejná, a to navzdory tomu, že se tento výklad váže k nyní již

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

neúčinnému § 133 zákona č. 40/1964 Sb., tedy ustanovení „starého“ občanského zákoníku, který zakotvoval pro převod vlastnického práva k movitým věcem princip okamžiku převzetí věci. Pro úplnost soud dodává, že dle „nového“ občanského zákoníku se vlastnické právo k věci určené jednotlivě převádí už samotnou smlouvou k okamžiku její účinnosti, avšak pojem převzetí se ze zákona nevytratil (např. převzetí věci kupujícím § 2159 a další).

Předložení dokladů ve smyslu § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností

26. Žalobce od počátku řízení setrvale tvrdí, že majitel vozidla mu nepředložil ani technický průkaz vozidla, ani občanský průkaz (viz např. i e-mail ze dne 8. 2. 2022, resp. e-maily ze dne 20. 7. 2021 adresované majiteli vozidla).
27. Soud nesouhlasí s tím, že by provozovatel zařízení nemohl vozidlo převzít ve smyslu § 106 odst. 1 zákona o výrobcích s ukončenou životností jen proto, že mu majitel autovraku nepředložil občanský průkaz a technický průkaz vozidla (§ 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností). I ve smyslu shora cit. judikatury je třeba otázku převzetí vozidla v tomto směru oddělit od ztotožnění jeho majitele i identifikace vlastního vozidla dle technického průkazu. Žalovaný má pravdu, že k převzetí vozidla nemůže docházet ve dvou fázích. Bez přesvědčivého důvodu nelze oddělovat *fyzické* převzetí vozidla (naložení na odtahový vůz) od jeho *právního* převzetí, k němuž mělo dle žalobce dojít až zvážení vozidla a jeho evidencí v provozovně žalobce. Měl-li žalobce (resp. pro něj pracující řidič odtahového vozu) za to, že mu majitel vozidla nepředložil doklady, neměl vozidlo za účelem jeho sběru vůbec nakládat a odvážet z Petržilkovy ulice. Pokud tak učinil, nelze zpětně tvrdit, že vozidlo nepřevzal (ve smyslu § 106 odst. 1 zákona o výrobcích s ukončenou životností). Na právě uvedeném nic nemění argumentace, že žalobce mohl autovrak převzít jen a pouze v jeho provozovně, kde – jak nově žalobce tvrdil u jednání – mohl vozidlo zvážet. Dle soudu ani provozní řád žalobcova autovrakoviště nemohl pozměnit význam ustáleného zákonného pojmu. Navíc otázka vážení autovraku nemá žádný vliv na posouzení, zda žalobce vrak převzal. Žalobci může vrak převzít, ve své provozovně zvážet a následně vystavit potvrzení o převzetí vozidla. Z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by k vystavení potvrzení o převzetí vozidla muselo dojít ihned po převzetí vozidla. Faktem však zůstává, že žalobce toto potvrzení nevystavil při převzetí ani nikdy poté.
28. Je pravda, že majitel vozidla má předložit provozovateli zařízení doklady dle § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností, aby mu žalobce mohl vystavit potvrzení dle § 108 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Pokud by ovšem řidič vozidla dne 8. 7. 2021 nevyzval majitele vozidla, ať mu doklady předloží, a přesto vozidlo naložil a odvezl do žalobcova zařízení, nepředložení dokladů jde na vrub žalobce. Naložil-li řidič vozidlo navzdory tomu, že mu majitel k jeho výzvě doklady nepředložil, nelze tvrdit, že žalobce vozidlo nepřevzal. Soud souhlasí se závěrem správních orgánů. Pokud žalobcův řidič – bez toho, aby ověřil nutné údaje dle dokladů majitele vozidla – toto vozidlo naložil a odvezl do žalobcova zařízení, žalobce vozidlo převzal. Neověřením údajů žalobce pochybil a v důsledku tohoto pochybení pak musel spoléhat na následnou dobrovolnou součinnost majitele vozidla. V tomto soud poukazuje na § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností, který jednoznačně stanoví, že předávající osoba je tyto doklady povinna předložit osobě oprávněné ke sběru vozidel s ukončenou životností **při** jeho předání, nikoli **po** něm. Smyslem a účelem cit. § 104 odst. 4 je nepochybně kontrola, zda je ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností předáváno vozidlo, k němuž má předávající osoba doklady, resp. náleží jí právo takové vozidlo předat ke sběru a zpracování. Zákonodárce zatížil povinností kontroly provozovatele zařízení dle § 106 zákona o výrobcích s ukončenou životností. Právě proto se soudu jeví nešťastným, pokud Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobce, bylo-li tomu skutečně tak, odkládal kontrolu těchto dokladů na dobu po naložení vozidla na jeho odtahový vůz (převzetí vozidla).

29. Nadto, pouze pro úplnost, soud doplňuje, že konstrukce žalobce, dle níž se každý majitel úplného či neúplného autovraku odvezeného „z ulice“ musí následně dostavit na autovrakoviště za účelem dokončení předání a převzetí tohoto vozidla, je poněkud složitá. Provozovatel zařízení může předat potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností i jinak než prezenčně. Není zde žádný racionální důvod, který by měl nutit majitele autovraku, aby se na autovrakoviště po předání vozidla dostavil. Takový postup nepředpokládá ani zákon. Ostatně i žalovaný u jednání zdůraznil, že v praxi po provozovatelích zařízení nepožaduje, aby sporná potvrzení vydávali hned při převzetí vozidla. Dle žalovaného lze taková potvrzení vydat i následně a zaslat ho majiteli vozidla bez toho, aby se do provozovny musel osobně dostavit.

Nekonkrétní výtky stran smlouvy o pouhém soukromoprávním převozu vozidla do žalobcova zařízení

30. Během správního řízení žalobce namítal, že vozidlo nemohl převzít, jelikož odvoz neúplného vraku k likvidaci nenabízí zdarma. Pokud by majitel vozidla zaplatil odtah, nebo přivezl chybějící díly z neúplného vozidla a zároveň předložil technický průkaz vozidla a občanský průkaz, žalobce by mu vydal kýžené potvrzení (reakce e-mailem ze dne 8. 2. 2022). V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dodal, že zdarma neodváží neúplná vozidla. Dopravu měl majitel vozidla uhradit na místě převzetí a pak mu měl být vystaven doklad o ekologické likvidaci. Majitel vozidla věděl, že má předložit technický průkaz vozidla a občanský průkaz. Teprve v odvolání žalobce uvedl, že na základě této domluvy řidič žalobce odvezl vozidlo do provozovny (na autovrakoviště) a žalobce pak čekal na vlastníka vozidla. Dle žalobce se vozidlo stává vrakem až po jeho převzetí na provozovně, a to po předložení zmíněných průkazů.
31. Ani správní orgány, ani soud tento žalobcův pohled na věc nepominuly. Žalobce ovšem během správního řízení vznesl pouze obecná tvrzení, která nijak blíže nespecifikoval. Taková tvrzení o jeho pohledu na skutkové okolnosti případu ještě u správních orgánů nemusela aktivovat povinnost ověřit, zda dne 8. 7. 2021 v ul. Petržilkově na Praze 5 žalobce, resp. jeho řidič, nesjednal s majitelem vozidla jinou smlouvu než prosté předání a převzetí neúplného vozidla dle zákona o výrobcích s ukončenou životností. Jakkoli je pravda, že v řízení o přestupku může obviněný zvolit jakoukoli strategii obhajoby (třebaže i naprosté mlčení; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS), nelze opomenout, že žalobce, který ve vztahu k majiteli vozidla vystupoval jako profesionál v oboru, nepředložil jasná a konkrétní tvrzení o tom, kdo s kým a jakým způsobem měl uzavřít jinou smlouvu, než o předání vozidla ve smyslu zákona o výrobcích s ukončenou životností. Neozřejmil ani jen to, zda toto „nové“ ujednání sjednával sám, nebo prostřednictvím řidiče. Navíc v průběhu správního řízení nenavrl důkazní prostředek, který by podpořil tuto jeho spoře vyličenou variantu skutkového děje. Nedoložil žádný protokol o naložení vozidla na jeho odtahové vozidlo, i když v realitách dnešního světa lze očekávat, že by řidič odtahového vozidla, i pokud by jednal v rámci čistě soukromoprávního vztahu o odtahu vozidla, takový dokument mohl vystavit.
32. O to víc se pak tato námitka, kterou v konkrétnějších konturách uplatnil až v žalobě, jeví jako nepravděpodobná. Samozřejmě, žalobci nic nebrání, aby takovou námitku vznesl až v soudním řízení, avšak musí počítat s tím, že – pokud si ji po dobu řízení o přestupku odkládal až do soudního řízení – bude pro soud stěží uvěřitelná. Tento dílčí závěr soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ostatně podporuje i to, že žalobce nakonec během jednání uvedl, že netrvá ani na výsledku řídiče odtahového vozidla, který – za předpokladu, že skutečně dne 8. 7. 2021 měnil obsah původní dohody mezi žalobcem a majitelem vozidla – mohl být klíčovým svědkem o skutkové variantě, kterou tvrdí žalobce. Nelze opomenout ani to, že žalobce se mohl účastnit také výsledku majitele vozidla před správním orgánem, během něhož ho s tímto jeho pohledem na skutkové okolnosti případu mohl konfrontovat. Místo toho žalobce ustrnul na obecném a ne dobře pochopitelném tvrzení, že s majitelem vozidla domluvil pouhý odvoz vozidla do provozovny, kde následně (poté, co se majitel dostaví k předání vozidla a zaplatí poplatek za odvoz neúplného vozidla nebo přinese chybějící díly) obdrží potvrzení o převzetí vozidla dle § 108 odst. 1 písm. c) zákona o výrobcích s ukončenou životností.

33. Soud má tedy za to, že žalobce během řízení o přestupku nevznesl tak konkrétní tvrzení o rozhodných skutečnostech, která by ve správních orgánech měla vzbudit potřebu zaměřit se na prokázání této alternativní skutkové varianty. Ostatně úkolem správních orgánů není, aby za obviněného domýšlely všechna myslitelná tvrzení a vyvracely třeba i nepravděpodobné varianty skutkového děje (usnesení 5 As 126/2011, body 20 a 21). V nynějším případě optikou rozhodné právní úpravy a všech jimi zjištěných okolností správní orgány dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a to bez ohledu na způsob obhajoby obviněného a v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o sporném přestupku (§ 3 správního řádu). Opatřily totiž přesvědčivé důkazy, z nichž po jejich řádném zhodnocení bylo možné učinit závěr o tom, že se žalobce skutku dopustil a zároveň neexistovaly rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.
34. V tomto směru navíc žalovaný během jednání trefně ozřejmil, že předpisy, které regulují nakládání s odpady, jsou poměrně přísné. Jen stěží se v tomto případě lze bránit přímému dopadu zákona o výrobcích s ukončenou životností, jedná-li se o neúplné vozidlo, které dle shodných tvrzení žalobce, žalovaného i majitele vozidla nebylo provozuschopné.
35. Za této situace správní orgány nepochybily, pokud naložení vozidla na odtahový vůz žalobce považovaly za převzetí vozidla dle § 106 odst. 1 zákona o výrobcích s ukončenou životností. Ani správní orgány, ani posléze soud nemusely prokazovat, že k takovému předání nedošlo. Jak soud již opakovaně uvedl, před správními orgány se žalobce bránil pouze stěží pochopitelnými a nekonkrétními tvrzeními. V řízení před soudem žalobce již lépe vysvětlil tvrzení o údajné smlouvě o pouhém převozu vozidla do jeho zařízení (minimálně pro soud již uchopitelným způsobem). Avšak soud neshledal žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Tvrzení o uzavření soukromoprávní smlouvy o převozu vozidla do zařízení pro sběr a likvidaci autovraků za účelem pozdějšího veřejnoprávního předání vozidla dle zákona o výrobcích s ukončenou životností se soudu jeví podobně bizarní, jako námitka přestupce, že policista měřil rychlost jeho vozidla v rozporu s návodem na obsluhu rychloměru (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 45). Tuto námitku by podobně jako žalobce mohl uplatnit každý obviněný z téhož druhu přestupku, avšak má-li být uvěřitelnou, navíc je-li řádně uplatněna až v žalobě, měla by jednoznačným způsobem zpochybnit dosud zjištěný skutkový stav. Nekonzistentní tvrzení žalobce však zpravidla nevyvracejí skutková zjištění správních orgánů. Žalobce v e-mailu ze dne 20. 7. 2021 napsal majiteli vozidla, že *„řídič řídí auto a není k ničemu jinému kompetentní“*, což nejen nekoresponduje s pozdější žalobní námitkou, že *„řídič žalobce uzavřel s vlastníkem předmětného vozidla ústní dohodu o přepravě vozidla do zařízení žalobce (jakožto první fázi předání a převzetí vozidla)“* [replika ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

29. 11. 2023], ale je s ní také v přímém rozporu. Skutkové variantě, že by řidič žalobce uzavíral novou soukromoprávní smlouvu o převozu vozidla do žalobcova zařízení neprospívá ani žalobní výtky, že řidič nemůže autovrak vizuálně kontrolovat, vážit či kontrolovat jeho dokumentaci (s. 6 žaloby, poslední odstavec).

36. Nadto přestupce by za takové situace měl připojit relevantní důkazní návrh, který myslitelným způsobem zpochybní dosud provedenou navzájem nerozpornou sadu důkazů o průběhu skutkového děje. K tomu ovšem v tomto případě nedošlo. Žalobce se nakonec v řízení před krajským soudem omezil na jeden jediný důkazní návrh – jeho účastnickou výpověď, kterou ovšem soud s ohledem na již předestřené důvody považoval za nadbytečnou, a to i ve vztahu k dílčímu tvrzení o uzavření soukromoprávní smlouvy před předáním vozidla dle zákona o výrobcích s ukončenou životností.
37. Závěrem soud dodává, že úkolem správních orgánů ani soudu není rozhodnout občanskoprávní spor mezi žalobcem a majitelem vozidla, ale posoudit, jestli došlo k porušení veřejnoprávní povinnosti. Nad rámec nezbytně nutného soud upozorňuje, že žalobce nemohl podmiňovat vydání potvrzení o převzetí vozidla dle § 108 odst. 1 písm. c) zákona o výrobcích s ukončenou životností předložením chybějících dílů či úhradou dílčích jím vyčíslených částek (hodnota chybějících dílů, částka za odtah vozidla, parkovné apod.). Ostatně i § 108 odst. 2 téhož zákona zakazuje provozovateli zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností, aby vybíral úplatu za vystavení potvrzení o převzetí podle § 108 odst. 1 písm. c).

IV. Závěr a náklady řízení

38. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu.

Praha, 17. července 2024

Jan Kratochvíl v. r.
předseda senátu